

Θρηνώ και οδύρομαι

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός

Κείμενο του Νικολάου Πανταζή

Θρηνώ, διότι η ημερομηνία 29η Μαΐου 1453, για τους περισσότερους νέους της περιπούδαστης Παροικίας μας, δε λέει τίποτα... Οδύρομαι, διότι διακατεχόμαστε από «οξεία Δεβαριεσαιτίτιδα και Ωχαδερφισμό κακοήθη». Η έλλειψη ελληνικής ευσυνειδησίας και η δραματική φτώχεια πατριωτισμού μαστίζει την νεολαία του μεταναστισμού. Ο ατομισμός, ο υλισμός και ο αθεϊσμός αποτελούν την διαβολική τριάδα της αποστασιοποιημένης από το Θεό μοντέρνας «νέας εποχής» και σκάρτης παγκοσμιοποιησιομανής κοινωνίας.

Θρηνώ, διότι η εκκωφαντική κάποτε κραυγή «Εάλω η Πόλις» δεν είναι πια ούτε ψίθυρος. Οδύρομαι, διότι δειλιάζουμε να ομολογήσουμε την αγάπη μας για τη Βασιλεύουσα, την εξέχουσα Πόλη των Αγίων Πατέρων της Ορθοδοξίας και των

ενδόξων Αυτοκρατόρων που δεν παρέδιδαν την Πόλι αμαχητί αλλά μ' ένα νεώτερο, ατρόμητο «Μολών Λαβέ» παρέμεναν πίσω να σφαγιαστούν, σαν καλοί ποιμένες, μαζί με το επιτιθέμενο ποίμνιό τους. Λίγοι το ξέρουν πως λίγο-πολύ, όλοι όσοι δεχθήκαμε το Ορθόδοξο Βάπτισμα, διά του κοινού Συμβόλου της Πίστεως που συντάχτηκε στην Α' Οικουμενική Σύνοδο της Νικαίας, έχουμε Κωνσταντινουπολίτικη πνευματική καταγωγή. Όλοι οι Ορθόδοξοι των πρεσβυγενών Πατριαρχείων έχουμε τιμητικώς αλλά και υϊκώς την αναφορά μας στη Μητέρα Σιών. Ο Μέγας εμπνευστής και Άγιος επωνομαστής της Βασιλίδος των Πόλεων, ανήγαγε την Ορθόδοξη Πίστη, που εμείς σήμερα ασπαζόμαστε και σωζόμαστε, ως επίσημη Θρησκεία του Βυζαντινού Κράτους. Κατ' επέκταση, είμαστε όλοι οι Ορθόδοξοι «Βυζαντινοί», και ας μην υφίσταται πια το Βυζάντιο. Απ' το Βυζάντιο κρατά καλά η σκούφια μας και η κούνια που μας κούναγε μας κουνάει ακόμη, μας γαλουχεί και μας αναθρέφει, 2000 χρόνια στο Πολίτικο Ρυθμό.

Θρηνώ διότι δεν διακατεχόμαστε από την παρρησία να κατονομάζουμε τους εχθρούς της Αγίας μας Πίστεως, να καταδικάζουμε τις πλάνες και τις αιρέσεις και να λέμε «Όχι» στην πρόσκληση και πρόκληση της παναιρέσεως του Οικουμενισμού. Δεν έχουμε την πρωτοχριστιανική τόλμη της Ομολογίας Πίστεως στον Θεάνθρωπο Χριστό και φοβούμαστε να κάνουμε ακόμη και το σταυρό μας δημόσια ή στο χώρο εργασίας μας. Συσχηματιζόμαστε με τον κόσμο και διαπραγματευόμαστε τα ιερά και όσια της Ελληνικής φυλής μας.

Αποφεύγουμε τα Εθνικά-Εκκλησιαστικά θέματα είτε διότι στο κοινωνικό ή το συγγενικό μας περίγυρο υπάρχει Τούρκος, Αλβανός ή Σκοπιανός και φοβούμαστε «να μη ταραξούμε τα νερά» σου λέει, «για να μη δημιουργηθεί κάνα επεισόδιο» και ενοχικά σιωπούμε. Φοβούμαστε να δηλώσουμε και να διαδηλώσουμε με ειρηνική πορεία στην Βουλή της χώρας που ζούμε, καταδικάζοντας την άδικη κυριολεκτικά εισβολή και όντως παράνομη κατοχή της μακροχρόνιας Οθωμανικής Δυναστείας, από Κωνσταντινούπολη, Βόρειο Ήπειρο, Μικρά Ασία μέχρι και την πολύπαθη, μαρτυρική μας Κύπρο!

Η Κωνσταντινούπολη παραμένει σκλάβα αλυσοδεμένη, πουλημένη σε μια ξένη αγκαλιά, ενώ παράλληλα στέκεται στο ύψος της, πιστή σύζυγος και αφοσιωμένη μάνα και όχι μητριά, ούτε ερωμένη. Καθίσταται λανθασμένη και βλαμμένη συνάμα η ασύνετη και αλόγιστη χρήση του «όπου γης και πατρίς». Λάθος μερικών επιπόλαιων μονίμων κατοίκων του εξωτερικού. Η σωστή μετάφραση είναι: «Όπου είναι η γη σου, αυτή είναι η πατρίδα σου». Η Αυστραλία δεν είναι δική μας γη και η όποια ξένη γης, δεν είναι μάνα μας, δεν είναι και δεν πρέπει ποτέ να λέγεται Πατρίδα, ούτε δεύτερη, ούτε τρίτη ή τετάρτη. Η Μάνα είναι Μία και μοναδική.

Παρ' όλο που ως Ορθόδοξοι δεν έχουμε εδώ στη γη «μένουσα Πόλη», επίγεια πατρίδα, αλλά σαφώς την μέλλουσα επιζητούμε, δεν παύουμε όμως να αγαπούμε και να τιμούμε την επίγεια διότι αυτή στάθηκε η φύτρα και γεννήτρα μας, η οδοδείκτης και χειραγωγός εις Χριστόν. Αυτή η Πόλη φιλοξένησε Οικουμενικές Συνόδους και αυτήν διάλεξε η Ενυπόστατος Σοφία του Θεού να οικοδομήσει για τον Εαυτό της Οίκο περικαλλή και περίλαμπρο, Οίκο χτισμένο πάνσοφα με επηρμένους στύλους επτά, τον θεολογικό, περιεκτικό αριθμό της ολότητας και ολοκληρότητας, της μεγαλοσύνης. Μνημείο ασύγκριτο λοιπόν, μεγαλειώδες, το ανώτερο από όλα τα θαύματα του Κόσμου! Κόσμημα που επεκτείνεται στην Δευτέρα Παρουσία. Τύφλα να χει ο Σωλομώντας, «νενίκηκά σε» αντιλαλεί η του Θεού Αγία Σοφία.

Η ξένη γης είναι και θα είναι πάντοτε ξένη ανεξαρτήτως πόσα χρόνια εγκαταβιώσουμε σ' αυτή, πόσα παιδιά κάνουμε εν αυτή και πόσα στρέμματα δικά της αγοράσουμε. Ακόμη και ένας Έλληνας του εξωτερικού με ξένη υπηκοότητα, έστω και τρίτης γενιάς, μπορεί κάλλιστα να ταξιδέψει στην Κωνσταντινούπολη και να σταθεί στο ύψος του και κατάμουτρα στον κάθε Τούρκο να αποφανθεί: «Αυτή η γη είναι δική μου, Πατρίδα ολόδική μου, μα για σένα είναι όλα αυτά ξένα, αρπαγμένα και αδικοπαρμένα, κλεψιμεϊκα των εισβολών σας και λάφυρα του βαρβαρισμού σας. Δεν είμαστε ρατσιστές ούτε φανατικοί εθνικιστές. Πιστεύουμε στο Ελληνικό Έθνος, αγαπούμε την Ελλάδα και το Βυζάντιο και προσδοκούμε την ανάσταση του Γένους από τον Οθωμανικό, Ισλαμικό Ζυγό. Διατείνονται για θρησκευτικές ελευθερίες και απαιτούν να χτίσουν και τζαμί στη Πλατεία Συντάγματος, μα δεν μας επιτρέπουν να τελέσουμε Θεία Λειτουργία στην Αγία Σοφία και δεν έχουμε το δικαίωμα να στείλουμε τα παιδιά μας στη Θεολογική Σχολή της Χάλκης.

Οι Θρύλοι της Αλώσεως δεν πρέπει μόνο να παραμείνουν ως πατριωτικά ποιήματα και άσματα στις εθνικές μας εκδηλώσεις. Πρέπει να μας συγκινούν, να μας

τραντάζουν, να μας καθοδηγούν και να μας διδάσκουν. «Δικαιοσύνην μάθετε οι ενοικούντες επί της γης.» Πρέπει να διεγείρουν την αίσθηση απονομής δικαιοσύνης και να βροντοφωνάζουμε κατά πρόσωπον στους ισχυρούς της γης, στους υποτιθέμενους «πλανητάρχες». Όχι «κύριοι», δεν είναι Τουρκία ούτε Μογγολία, δεν είναι Ιστανμπούλ (πραγματικό παράγωγο από το: Εις-την-πόλη) αλλά είναι Γη Ελληνική, Ελληνική Πόλη με Ελληνική Γλώσσα και Ορθόδοξη Ελληνική Θρησκεία (ασχέτως αν κάποιοι παμπόνηροι απάτριδες την ονομάζουν «εβραϊκή» για να εξυψηρετήσουν τις αντιχριστιανικές τους ανώμαλες τάσεις για νεοπαγανισμό, για νεοειδωλολατρεία).

Το βίωμα της αενάου Ιστορικής Μνήμης και ο ατέρμονος Εορτασμός της Αλώσεως μας διδάσκει την ουσιωδέστατη και πολυτιμότετη συμβολή της Ορθοδοξίας στην ελευθέρωση και απελευθέρωση, στη βίωση, επιβίωση και αναβίωση του Ελληνικού μας Γένους. Βυζάντιο θα πει: «Ελλάδα – Ορθοδοξία». Ο Δικέφαλος διαχρονικά θα μαρτυρεί σε Δύση και Ανατολή, τις δύο Θεόσδοτες Εξουσίες: Πατριάρχης-Αυτοκράτορας, Εκκλησία και Έθνος, ένα Σώμα, ένας Αετός. Αυτή τη μέρα θα έπρεπε όλοι οι Έλληνες απανταχού της γης να βγάζουμε μπροστά στα σπίτια μας την Ομολογιακή και Ένδοξη Βυζαντινή Σημαία.

Θυμάμαι, όταν επισκέφθηκα για πρώτη φορά την Αγία Κωνσταντινούπολη με τον μακαριστό Ανδρέα Τζουμανέκα και τον Γιώργο Ματθιόπουλο, αισθανθήκαμε στεκόμενοι στο κέντρο του Πανίερου Ναού της του Θεού Σοφίας, και θελήσαμε με θάρρος να αποδώσουμε φόρο τιμής και να ψάλλουμε το υψοποιό, Τροπαιοφόρο «Τη Υπερμάχω», οι Τούρκοι με τις καραμπίνες οπλισμένες μας απαγόρευαν λέγοντας πως «No, here not church, Museum!» Και εμείς ανταπαντήσαμε: «NOT Museum, but Greek Orthodox Church», ο κουφάλας φρουρός σκαρφίστηκε να σφυρίξει το κουτοπόνηρο, ψεύτικο επιχείρημα: «Not Greek, but Byzantine» (όχι Γιάννη, Γιαννάκη.... έλα Γύφτο μου να σου πω από που κρατάει η σκούφια σου). Και του είπα τελικά: «If no Greek, WHY me Greek from Australia and I can easily read the ancient Greek Inscription: Ti Ypermaho Stratigo...!!!)»

Πρέπει να ζούμε και να διαλαλούμε τη Μνήμη της Αλώσεως με κάθε μέσο, με κάθε τρόπο, σε κάθε τόπο. Έχει πολύ μεγάλη αξία, το ιερώτατο και αναγκαιότατο ζωογόνο ιδανικό της Ιστορικής Μνήμης για να μην επαναλαμβάνονται οι σκοτεινές στιγμές της. Για να μπορούμε εμείς και τα παιδιά μας να διατηρούμε άφθαρτη και απαράλλακτη την ταυτότητά μας. Για να κρατούμε άσβεστη τη φλόγα της Ορθοδοξίας. Η διατήρηση του Γένους συνεπάγεται Ιστορική Μνήμη. Και όχι μνήμη άχαρη, μηχανική, απόβρασμα της στείρας συνήθειας και του μελοδραματικού μοτίβου και ξενέρωτου τύπου: «Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος...» (πόσο αηδιάζω όταν ακούω αυτή τη φράση). Αλλά μνήμη ολοζώντανη, ομολογιακή,

μνήμη δημιουργική και εμπνευστική, μνήμη καλπάζουσα και Παλμική, μνήμη εορταστική και ιερή, μνήμη Λειτουργική συνάμα.

Τη μέρα αυτή, θα έπρεπε με Εγκύκλιο και απόφαση Πατριαρχική να γίνει Παράκληση Οικουμενική, να τελείται σε κάθε Αρχιεπισκοπή απανταχού της γης, ειδική Θεία Λειτουργία υπέρ των θυσιασθέντων Εθνομαρτύρων της Φρικτής Αλώσεως, εις μνήμην της ιστορικής εκείνης Θείας Λειτουργίας που είχε κάποτε διακοπεί, κατά την ώρα της εισβολής, και που ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΤΕΙ από το ίδιο ακριβώς διακοπέν σημείο, (αν το πιστεύουμε) όταν η Πόλις ελευθερωθεί και δικαίως πάλι αποδοθεί στο κυρίαρχο ιδιοκτήτη Ελληνικό Λαό.

Στην αξέχαστη, ιστορική του ομιλία, ο τελευταίος Αυτοκράτορας σηματοδοτεί το ευλογημένο τρίπτυχο: Πίστη, Πατρίδα, Οικογένεια (με την ευρύτερη μάλιστα έννοια της Πατριωτικής Συγγένειας) το οποίο μας συνδέει από τον Κολοκοτρώνη μέχρι και το Λεωνίδα (στις Θερμοπύλες μαχητικά ενώθηκαν Αθήνα και Σπάρτη) έτσι και μεις ενωμένοι και αποφασισμένοι να αποτινάξουμε μια για πάντα από πάνω μας το τυραννικό καρκινογόνο ζυγό της καταραμένης διχόνοιας και να αγωνιστούμε από κοινού για τα υψηλά ιδανικά μας. Η Νεολαία ζητά υποδείγματα προσωπικά, βιώματα συγκλονιστικά και κηρύγματα αγάπης μέχρι αυτοθυσίας.

Θρηνώ και οδύρομαι διότι αυτά σήμερα εκλείπουν. Αλλά ποτέ δεν είναι αργά. Υπάρχει ακόμη Ελπίδα, ορμώμενη εκ Πόντου: «Η Ρωμανία (Ρωμιοσύνη = Ελληνορθόδοξη Χριστιανοσύνη) ανθεί και φέρει κι' άλλο!» Κι' άλλο λοιπόν ξημέρωμα θα φέρει η νέα γενιά μας. Σ' αυτήν ελπίζουμε και πάνω απ' όλα στο Θεό που την στηρίζει. Η Κυρα-Δέσποινα Παναγιά σώπασε να δακρύζει. Έβαλε και αυτή την υπογραφή της με τον Μονογενή της, και δεν την παίρνουν πίσω. Ακόμη και οι σύγχρονοι μεγάλοι Άγιοι Γέροντες και Προφήτες το προσυπογράφουν, εγκρίνουν και επαυξάνουν:

«Πάλι με χρόνια, με σύντομους καιρούς, εδώ θα είμαστε και θα το δείτε, Ελληνορθόδοξοι Ρωμιοί, όπου να 'ναι, πάλι δικά μας θα 'ναι!»

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com